

[Christophersen.]

Det vil sige, at de barske kendsgerninger, som må danne udgangspunktet for de økonomiske kriseforhandlinger, som nu skal føres, er af en sådan karakter, at der absolut ikke er grundlag for noget som helst lyssyn, og derfor vil jeg godt advare regeringspartiet imod at bilde sig selv ind, at der i virkeligheden ikke er behov for indgreb af en virkelig styrke.

Jeg siger også dette for at understrege en anden vigtig ting, måske af mere politisk art. Efter vores opfattelse er regeringen for langsom i denne sag. Arbejdsløshedstal, handelstal, valutatal viser jo allerede, at vi nu, inden folketinget tager på ferie, burde have truffet alle de vigtige beslutninger i den økonomiske politik. Vi burde allerede efter vores opfattelse på nuværende tidspunkt have truffet de principielle beslutninger om, hvad det er for en omkostningspolitik, der skal føres, om, hvad det er for besparelser, der skal nås, om, hvad det er for en skattepolitik, der skal gennemføres, og om, hvordan disse tre ting kan bindes sammen i en fornuftig finanspolitisk sammenhæng.

Vi sagde allerede i december måned til regeringen, at nu burde man straks efter nytår indlede realistiske forhandlinger om at virkeliggøre septemberforligets hensigtserklæringer. Da vi i marts måned drøftede finansloven, sagde vi det igen til regeringen, og vi understregede det ved at stemme anderledes til finanslovsforslaget, fordi vi allerede dengang havde den opfattelse, at som tingene udviklede sig, så var finansloven klart for slap. Vi vil godt sige det nu igen: efter vores opfattelse er det ikke rigtigt, at man skal vente så længe med at få truffet de nødvendige politiske beslutninger. Det er også baggrunden for, at vi for over en måned siden fremlagde vores tanker, vores plan til, hvordan man skulle gribe problemerne an.

Men fra regeringens side har vi beklageligvis ikke fået tilsvarende udspil. Vi har ikke fået nogen samlede planer. Det var hr. Kjeld Olesen stolt over. Jeg beklager det dybt, for naturligvis ville det rigtige have været, hvis regeringen klart og tydeligt havde sagt, hvad den mente man burde gøre. Det havde givet mulighed for, at vi kunne være nået frem til resultater allerede nu, i stedet for at sommeren nu får lov til at forløbe med fortsat usikkerhed og fortsat valutatab.

Der har heller ikke fra regeringens side været nogen konkrete enkeltforslag. Der har været en sporadisk snak om afgiftsforhøjelser, men det har jo været en snak uden oplysninger om, i hvilken sammenhæng de skulle anbringes, hvad midlerne skulle anvendes til.

Jeg har lagt mærke til, at statsministeren har brugt det udtryk over for offentligheden, og det brugte hr. Kjeld Olesen også, at de fem partier var enige om, at der ikke burde gøres noget nu. Det er en aldeles forkert fremstilling. Selvfølgelig burde man gøre noget nu, man burde allerede på nuværende tidspunkt have truffet de afgørende politiske beslutninger og derfor have set tingene i den store sammenhæng. Men det er klart, når regeringen ikke har været i stand til det, men har nøjedes med at snakke om en enkelt ting, så må vi naturligvis afvente den videre udvikling.

Jeg vil godt sige, at den tøvende og langsomme holdning, som vi er vidne til, gør os bekymrede, fordi vi mener, at det gør det sværere end nødvendigt at føre den rigtige politik, fordi det betyder, at kravene til styrken i indgrebene nødvendigvis må blive større.

De afgørende spørgsmål er selvfølgelig så: hvad er det, der skal ske under de forestående forhandlinger? Ja, fra venstres side har vi lagt en række tanker frem. Jeg forstod, at socialdemokratiet også havde tanker — det forstod jeg på hr. Kjeld Olesens indlæg — men de var jo, må jeg nok sige, af en karakter, der ligger et godt stykke fra vores. Jeg forstod på hr. Kjeld Olesen, at han lagde vægt på ØD, på skatteministerens fradragsreform eller også på en eller anden form for yderligere beskatning af fast ejendom. Det er ting, som socialdemokratiet naturligvis kan bringe ind i forhandlingerne, det kan vi jo ikke forhindre, men efter vores opfattelse er de centrale opgaver klart defineret i den aftale, der blev truffet i september. I den aftale, der blev truffet i september, blev opgaven defineret sådan, at vi skulle finde frem til en omkostningsdæmpning, vi skulle forhandle indkomstskattelettelser, vi skulle forhandle besparelser, og disse ting skulle anbringes i en rimelig indbyrdes sammenhæng. Det er det, vores plan lægger vægt på, og det er klart, at hvis man vil gøre dette på en sådan måde, at vi kommer fri af de alvor-